

Sygn. akt III KO 77/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **D. S. – M.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in..

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 września 2018 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt XIV K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej

bezzasadności

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 13 października 2015 r., uznał D. S. - M. za winnego przestępstwa zakwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego. Nadto, rozstrzygnięto o dowodach rzeczowych, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Od wyroku tego apelowali pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońca oskarżonego. Po rozpoznaniu tych środków odwoławczych, Sąd Apelacyjny w [...],

wyrokiem z dnia 29 września 2016 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w ten tylko sposób, że orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego na odległość krótszą niż 50 metrów, określając czas obowiązywania tego zakazu na 15 lat. W pozostałej części utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, obciążając Skarb Państwa kosztami sądowymi.

Od wyroku tego z kasacją wystąpił obrońca skazanego. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK [...] /17, kasacja ta została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Pismem z dnia 18 maja 2018 r. D. S. – M. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2016 r. Nie powołując się wprost na żadną podstawę wznowieniową, wniosek swój umotywował tym, że Sąd Apelacyjny, naruszając jego prawo do obrony, ograniczył się jedynie do dokonania kontroli instancyjnej, nie prowadząc samodzielnie postępowania dowodowego, co potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wskazanego wyżej postanowienia z dnia 5 grudnia 2017 r. Wnioskodawca podniósł też, że Sąd Apelacyjny nie dostrzegł wadliwości uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, które nie miało oparcia w materiale dowodowym i było sprzeczne z zasadami logiki, a on sam został pomówiony przez pokrzywdzonego, a przy tym Sąd *meriti* w swym uzasadnieniu powołał się na obciążające go zeznania świadków „których w ogóle nie ma ani nie ma ich protokołów przesłuchań”. Kwestionując w efekcie prawomocne skazanie go, wnioskodawca wniósł w konkluzji o wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność. Dlatego też należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Podkreślenia wymaga, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje od prawomocnego wyroku. Nie może też budzić wątpliwości, że do wznowienia postępowania może dojść jedynie w oparciu o ściśle prawem określone podstawy, które zostały wyliczone w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Stosownie zaś do treści przepisu art. 545 § 3 k.p.k.,

osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega wstępnej kontroli także w zakresie jego treści. W razie zaś stwierdzenia, że treść takiego wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega w ogóle procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, także polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu wniosku przez podmiot profesjonalny.

W orzecznictwie zasadnie podnosi się, że oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335). Wskazuje się również, że treść wniosku o wznowienie postępowania, przesądzająca o jego oczywistej bezzasadności w myśl regulacji art. 545 § 3 k.p.k., to taka, która w istocie nie daje żadnych obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, LEX nr 2071609). Oczywista bezzasadność omawianego wniosku wynikać może również z faktu, że nie wskazano w nim w ogóle na podstawy wznowienia przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie podano jakiegokolwiek podstawy wznowienia postępowania, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. przywołane wcześniej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r.).

Wracając na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić trzeba, że rozpoznawany wniosek ocenić należało właśnie jako oczywiście bezzasadny w powyżej podanym rozumieniu. Nie wskazuje on bowiem na jakiegokolwiek podstawy wznowieniowe, a powoływane w nim okoliczności go uzasadniające nie mogą być rozpatrywane w płaszczyźnie tych podstaw. Wnioskodawca zarzuca Sądom orzekającym w jego prawomocnie zakończonym procesie, że dopuściły się rzekomych naruszeń. Jednak wniosek o wznowienie postępowania zasadniczo jest tym nadzwyczajnym środkiem, który ma na celu uchylenie orzeczenia z uwagi na okoliczności, jakie zaistniały poza samym postępowaniem lub później, a mogły mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Do eliminowania z obrotu prawnego wadliwych prawomocnych wyroków dotkniętych rażącymi naruszeniami prawa zaistniałymi w toku procesu

służy zaś kasacja, którą *notabene* bezskutecznie w rozważanej sprawie już wniesiono. Podnoszenie zaś we wniosku okoliczności, że Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, jakoby potwierdził wadliwe procedowanie Sądu Apelacyjnego, ograniczające się do dokonania kontroli instancyjnej, bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, jest całkowicie niesłuszne i wynika z niewłaściwego odczytania treści uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r. Wszak w wywodach tych wskazano jedynie na nietrafność postawienia w kasacji względem Sądu odwoławczego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., gdy nie przeprowadzał on w sprawie dowodów, ani nie czynił żadnych ustaleń faktycznych, a jedynie kontrolował orzeczenie Sądu pierwszej instancji. Nie jest więc to żadne wytknięcie niewłaściwego procedowania, jak odczytuje to wnioskodawca.

Zauważyć również trzeba, że autor wniosku kwestionuje w nim w istocie ustalenia faktyczne. Nie temu jednak służy wniosek o wznowienie postępowania. Nie jest on bowiem kolejnym, zwykłym środkiem odwoławczym, gdyż proces został już prawomocnie zakończony, a wydany wyrok objęty jest domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć i winien być wykonywany.

Mając na względzie wcześniejsze uwagi, należało zatem odmówić przyjęcia złożonego wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.